

«Reality matters»

«Η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο»

Με εκκίνηση το πραγματικό, ο Δήμος Κηπουρός, μεταφράζει το πολιτικό και την ασφυκτική σύγχρονη ανθρώπινη συνθήκη, εισχωρώντας από ρωγμές και κενά, στο συλλογικό ασυνείδητο, αναφερόμενος σε πεδία σημασιών και εμπειρίας, με μία ελκυστική ανορθολογικότητα και θελκτική ετερότητα. Μέσα από το αλλότριο, ανιχνεύει τα όριά του, σχολιάζοντας τους μηχανισμούς σημασιοδότησης και τα εργαλεία ερμηνείας του κόσμου.

Στους πίνακές του, χρησιμοποιεί φωτογραφικά δοκίμια, προϋπάρχουσες εικόνες των πολυμέσων, ρεαλιστικά αφηγήματα του παγκοσμιοποιημένου γεωπολιτικού τοπίου και αλληγορίες από αρχετυπικά έργα της μεγάλης ζωγραφικής, που διαθέτουν στη δομή τους και ενεργοποιούν με τις συναρμογές τους, περισσότερα επίπεδα κατανόησης. Μεταφέροντας τη φωτογραφική εικόνα στη ζωγραφική του, εμπλέκει το πραγματικό με το μη πραγματικό, οδηγώντας αριστοτεχνικά στην αποδόμησή του. Συνδέει την αναπαράσταση, με αλήθειες αόρατες, ικανές να προσφέρουν δυνατότητες πρόσβασης πέρα από ορθολογικοποιημένες προσεγγίσεις της ανθρώπινης αντίληψης.

Με την ενσωμάτωση πνευματικών και πρακτικών εμπειριών και μέσω της αισθητικής εμπείρωσης, αρθρώνει πολιτικό λόγο, χτίζει ένα οξυδερκές αφήγημα, προσφέροντας μια κριτική για μια πραγματικότητα, που αποφεύγοντας το προφανές και παρακάμπτοντας την εύκολη ερμηνεία, καταφάσκει στην επιτακτική ανάγκη συμπαράγωγής νοήματος, με μια στάση κριτική και επίκαιρη, θέτοντάς μας απρόσμενα μπροστά στον εαυτό και τον «Άλλο».

Δείγματα αποσπασματικών εικόνων που συλλέγονται από την καθημερινότητα, πρόσφυγες, πυρόπληκτους, συμμετέχοντες στο κίνημα των κίτρινων γιλέκων, με ένα ρεαλισμό που γεννιέται από αναγκαιότητα, παρουσιάζονται σε ένα ζωγραφικό χρόνο, διαφορετικό από τον πραγματικό, συναιρώντας και ενσωματώνοντας το πολλαπλό, το πολυδιάστατο, σε μία συνάρτηση ενότητας που τελικά τα καθιστά ικανά να αυτονομηθούν ως ανεξάρτητο όλον.

Παράδοξες γειτνιάσεις και συναρμογές, σε απρόσμενες αναλογίες, προσκαλούν στην κατοίκηση μιας εικονοποιίας που αποπειράται να αποσταθεροποιήσει την οργάνωση και ερμηνεία του βλέμματος, να υποχωρήσει η παραδοσιακή θέαση και να αναδυθεί μία νέα οργάνωση της εικόνας, ένα ελεύθερο βλέμμα στην ετερότητα και στους παγιωμένους μηχανισμούς ανάγνωσης και αναγνώρισης.

Η ζωγραφική του επιφάνεια με την απεικόνιση του κέρσορα στα περισσότερα έργα, με τον κενό χώρο και τα λευκά ή μαύρα πλαίσια σε κάποια άλλα, δίνει την εντύπωση μιας οθόνης που έχει εισαχθεί μεταξύ της εικόνας και του μάρτυρά της, γεγονός που μας χωρίζει τελείως από αυτήν.

Στο φόντο, τοπία, λεπτά σχεδιασμένα και συνθέσεις με πυκνότητα, υπενθυμίζουν πολλές ρεαλιστικές παραδόσεις, με ένα ολισθηρό τύπο συμβολισμού επινοητικό, αινιγματικό. Με αντιφάσεις και μία ρευστότητα που αρνείται το θορυβώδες, μέσα από αποσιωπήσεις, ενσωματώνει νοήματα προσφέροντας δυνατότητες διαφορετικών προσεγγίσεων. Ενεργοποιεί την παρατήρηση και τη θέαση στο ανοίκειο και διαρρηγνύοντας την αυτάρκεια του βλέμματος, ρίχνει λίγο φως στην ενατένιση του πραγματικού.

Η ανθρώπινη φιγούρα εισβάλλει στο φόντο, συμβολοποιώντας την επιθυμία απόδρασης από τον αποκλεισμό. Η ανθρώπινη μορφή, ως «Άλλος», σε ηρωικό μέγεθος, λαμπερή και φωτεινή, ωραία ντυμένη, με νεανική ομορφιά, ως διαμεσολαβητής, μέσα από την αντίθεσή της με το αποστασιοποιημένο συχνά αποδομημένο, θαμπό και ρευστό φόντο, με την σκιά της να έχει ήδη εισχωρήσει μέσα στην οθόνη/ζωγραφική επιφάνεια, υπονομεύει την ύπαρξή της. Συνθέτοντας μια οπτική αποπλάνηση, προσκαλεί τον θεατή να ακολουθήσει το βάδισμά της στον εσωτερικό κόσμο του έργου, ανοίγοντας παράθυρο στην αγωνία του σύγχρονου.